

кайго пътува по не ознатъ земѣхъ и иска да ѣхъ упознае. Но и стѣнытъ сякашъ че бѣхъ настрѣхъли и повтаряхъ съ тѣхъ гласъ : „Бесчестенъ, Женева, хотелътъ *миръ*. Обыча ѣхъ и подиръ малко ще полѣти къмъ нейъ. Ако избѣгне не смѣ ный повинни. Ный ся общавахмы да го увардимъ, но не присмѣтихмы туй печакано посвѣщеніе кому бы могло да мине прѣзъ умъ ? ..

Разхождаше ся съ бързы стѣпки надѣжъ и на ширъ въ тѣснѣхъ си тѣмницѣхъ като чловѣкъ обзетъ отъ зловѣщо на сънъ бѣлуваніе. Понеже мислеше че въ него бѣхъ вече два-мина, единътъ честенъ а другый-тъ безчестенъ, той сирѣчь и другъ единъ; че честныйтъ бѣхъ го заирѣли по наирѣдъ въ тѣзи тѣмницѣхъ. И пыташе себе си: кѣдѣ сѣхъ дѣнахъ първыйтъ, на кѣдѣ отиде ? . . . Защо е останалъ сега самичкъ ? . . . Колко бѣхъ честитъ другыйтъ ! Защото като го пытахъ какво прѣдпочига Сибиръ ли или свободѣхъ. отговаряше „Сибиръ“ защото знаеше че заточенъ въ сѣбгове-тъ, въ рудницѣхъ и въ пустыньхъ, опазваше честѣхъ си. А каква полза отъ свободѣхъ безъ честь ? И онзи първыйтъ, мо-